

som muligt; men jeg tror ikke, man skal gaa for stærkt i Rette med en Finansminister paa dette Omraade, thi det er vistnok noget, som er fælles for alle Finansministre, at de holder igen paa Pengene, at de sætter sig paa Kasselaaget og vil, at saa faa Penge som muligt skal gaa ud af Kassen. Det er maaske en meget god Egenskab for en Finansminister, navnlig naar der saa er andre, som kan afbalancere den ved at stille Kravene saaledes, at Finansministeren en Gang imellem maa give Fir. Der var navnlig en Sætning, som den højtærede Finansminister jævnlig brugte, og som viste, at han nærrede Ønsket om at møde saa faa Krav som muligt. Det var denne Sætning, at Evnen dannede Begrænsningen for Statens Ydelse. Det er naturligvis rigtigt, men det beror jo noget paa, hvem der skal skønne over Evnen, og her kan det ikke nægtes, at i Øjeblikket er Statens Finanser saaledes, at man egentlig ikke kan kalde dem slet stillede. Hvorledes de er blevet saa godt stillet, er noget andet, som jeg ikke skal komme ind paa, men Forholdet er, hvad den højtærede Finansminister selv indrømmede, at den finansielle Stilling i Øjeblikket er ret gunstig. Navnlig paa et Omraade finder jeg, at den nævnte Sætning ikke burde have været anvendt, det var, da Talen var om, hvilke Reformers det muligvis vilde blive nødvendigt at gennemføre som Følge af Jernbaneulykken ved Bramminge og af den Kritik af Jernbaneadministrationen i det hele, der er fremkommet. Der skulde man ogsaa ifølge Finansministerens Mening i høj Grad være begrænset af Hensynet til Statskassens Evner. Jeg mener, at man her maa lægge en noget anden Maalestok til Grund, jeg vil i hvert Fald gerne henstille, at naar de Spørgsmaal, som staar i mere eller mindre direkte Berøring med den omtalte Ulykke, tages op, og de Foranstaltninger, som skal træffes for at hindre lignende Ulykker, gennemføres, der da ikke maa blive lagt for snæver en Maalestok til Grund, blandt andet ikke, naar Talen er om Understøttelse til de efterlevende, overfor hvem de forulykkede havde Forsørgelsespligt. Her er et Omraade, hvor Staten ikke bør vise sig kneben, men bør søge saa vidt muligt at raade Bod paa Ulykkens Følger. Ogsaa naar Talen er om de Sikkerhedsforanstaltninger, som Ulykken maaske har været direkte Aarsag til, at man kræver, gør man vel i ikke at være alt for karrig. Man har virkelig berettiget Krav paa, at Statsbanerne bliver saaledes anlagt og betjent, at de byder den størst mulige Sikkerhed for de rejsende. Jeg vil i Til-

slutning til, hvad det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen) udtalte i Gaar, tilføje, at naar man nu synes at have været saa travlt optaget af at faa Ansvarer lagt over paa det underordnede Jernbanepersonale, maa man meget nøje undersøge, hvorledes dette underordnede Personale er lønnet, hvor lang deres Arbejdstid er o. s. v. Thi vi Socialdemokrater har ikke noget imod, men vil tværtimod gerne være med til at lægge Ansvarer paa rette Sted, men skal det atter lægges paa det underordnede Jernbanepersonale i dette som i saa mange foregaaende Tilfælde, maa man ogsaa sørge for, at dets Løn og Arbejdstid er saaledes, at de paagældende kan føre en nogenlunde anstændig Tilværelse og ikke overanstreges i Tjenesten. Det rejsende Publikum er ikke tjent med, at Personalet overanstreges i en saadan Grad, at Sikkerheden for, at Rejsen kan forløbe uden saadanne Ulykkestilfælde, bliver mindre betryggende.

I denne Forbindelse vil jeg gerne omtale de Forhold, der gælder for forskellige af Statens Arbejdere. Trods de mange Lønningslove, vi har faaet i de senere Aar, findes der endnu adskillige Statsarbejdere, som efter min Mening lønnes paa nærmest uanstændig Maade. Jeg har tidligere haft Lejlighed til at omtale Statsskovarbejdernes Løn og havde den Gang den Fornøjelse, at der blev taget noget Hensyn til denne Kritik, som oprindeligt blev rejst af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), der ved sit Arbejde i Finansudvalget har indlagt sig stor Fortjeneste ved at virke for disse Arbejdernes Sag. Naar man ikke er naaet til at byde Arbejderne i vore Statsskove mere end en Dagløn af 2 Kroner 50 Øre om Vinteren og 2 Kroner 60 Øre om Sommeren, finder jeg det alt for ringe. Det maatte dog snart kunne blive fastslaaet, at Staten ikke bør byde sine Arbejdere en mindre Dagløn end 3 Kroner. Med Henblik paa de nuværende Priser paa Livsfornødenheder o. s. v. vil vistnok de fleste erkende, at Forlangendet om en Dagløn af 3 Kroner er meget beskedent. Dertil kommer, at de for Statsskovenes Arbejdere gældende Akkordpriser ofte er saaledes, at Arbejderne selv med det haardeste Slid ikke er i Stand til at tjene Daglønnen. Dette er et Forhold, der nøje bør undersøges, det burde i hvert Tilfælde være saaledes, at Daglønnen gennem Akkordpriserne nogenlunde var sikret Arbejderne. Jeg vil henstille til Landbrugsministeren, at hele dette Forhold bliver undersøgt. Det vil jo let kunne ske uden at forvolde store Vanskeligheder,